

Sygn. akt II Ka 402/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Marka Kempki

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2019 r.

sprawy **D. K.**

oskarżonego z art. 178a §4 kk

D. S. i B. W.

oskarżonych z art. 18 §3 kk w zw. z art. 178a §1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora, oskarżonego B. W. i obrońcę oskarżonego D. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 21 listopada 2018 r. sygn. akt II K 339/16

wyrok w stosunku do D. K., B. W. i na podstawie art. 435 kpk wobec D. S. uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Garwolinie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 402/19

UZASADNIENIE

I. **D. K.** został oskarżony o to, że:

1. w dniu 21 marca 2016 roku, o godz. 14:35 na ul. (...) w Ż., gm. Ż., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. 0,60 mg/l i 0,66 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował po drodze publicznej samochodem osobowym marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...), pomimo orzeczonego w sprawie II K 125/15 przez Sąd Rejonowy w Garwolinie, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, obowiązującego na okres lat 2 /dwóch/, tj. od 18 stycznia 2016 roku do dnia 18 stycznia 2018 roku,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

2. w dniu 20 kwietnia 2016 roku, o godz. 0:15 na ul. (...) w Ż., gm. Ż., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. 0,89 mg/l i 0,86 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował po drodze publicznej samochodem osobowym marki B. o numerach rejestracyjnych (...), pomimo orzeczonego w sprawie II K 125/15 przez Sąd Rejonowy w

Garwolinie, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, obowiązującego na okres lat 2 /dwóch/, tj. od 18 stycznia 2016 roku do dnia 18 stycznia 2018 roku,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

3. w dniu 25 kwietnia 2016 roku, o godz. 16 w Z., gm. Ż., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. 0,42 mg/l, 0,33 mg/l i 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował po drodze publicznej samochodem osobowym marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...), pomimo orzeczonego w sprawie II K 125/15 przez Sąd Rejonowy w Garwolinie, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, obowiązującego na okres lat 2 /dwóch/, tj. od 18 stycznia 2016 roku do dnia 18 stycznia 2018 roku,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

II. **D. S.** został oskarżony o to, że:

1. w dniu 21 marca 2016 roku, o godz., 14:35 na ul. (...) w Ż., gm. Ż., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. 0,49 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, działając w zamiarze, aby znajdujący się w stanie nietrzeźwości, tj. 0,60 mg/l i 0,66 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu D. K. dokonał czynu z art. 178a § 1 kk, ułatwił mu jego popełnienie, w ten sposób, że udostępnił D. K. oraz pozwolił mu prowadzić po drodze publicznej pojazd V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który użytkował,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 178a § 1 kk

2. w dniu 25 kwietnia 2016 roku, o godz. 16 w Z., gm. Ż., woj. (...), działając w zamiarze, aby znajdujący się w stanie nietrzeźwości, tj. 0,42 mg/l, 0,33 mg/l i 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu D. K. dokonał czynu z art. 178a § 1 kk, ułatwił mu jego popełnienie, w ten sposób, iż udostępnił D. K. oraz pozwolił mu prowadzić po drodze publicznej pojazd V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który użytkował,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 178a § 1 kk

III. **B. W.** został oskarżony o to, że dniu 20 kwietnia 2016 roku, o godz. 0:15 na ul. (...) w Ż., gm. Ż., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. 1,1 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, działając w zamiarze, aby znajdujący się w stanie nietrzeźwości, tj. 0,89 mg/l i 0,86 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu D. K. dokonał czynu z art. 178a § 1 kk, ułatwił mu jego popełnienie, w ten sposób, iż udostępnił D. K. oraz pozwolił mu prowadzić po drodze publicznej pojazd B. o numerze rejestracyjnym (...), który użytkował,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 178a § 1 kk

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 21 listopada 2018 r., sygn. II K 339/16:

I. oskarżonego **D. K.** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, wyczerpujących dyspozycję art. 178a § 4 kk, z tym, że przyjął, że czyny te zostały popełnione w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i za te czyny na podstawie art. 178a § 4 kk w zw. z art. 91 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył na jej poczet okres zatrzymania oskarżonego w sprawie od dnia 20.04.2016 r., godz. 0:35 do dnia 20.04.2016 r., godz. 13:05, uznając karę pozbawienia wolności za wykonaną w tej części;

II. na podstawie art. 42 § 3 kk w zw. z art. 41 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

III. na podstawie art. 43a § 2 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 13.000 /trzynastu tysięcy/ złotych;

IV. oskarżonego **D. S.** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, wyczerpujących dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 178a § 1 kk, z tym, że przyjął, że czyny te zostały popełnione w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i za te

czyny na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 kk w zw. z art. 35 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę ograniczenia wolności w wymiarze roku z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 /czterdziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

V. oskarżonego **B. W.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 178a § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 kk w zw. z art. 35 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 /trzydziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

VI. zasądził od oskarżonego D. K. kwotę 300 (trzystu) złotych, zaś od oskarżonych B. W. i D. S. kwoty po 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłat, w pozostałej części zwalniając oskarżonych od wydatków, obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył prokurator w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego D. K., w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jakiego dokonał oskarżony oraz w relacji do celów, jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznej oddziaływania.

Wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego art. 19 § 1 kk i art. 42 § 2 kk, poprzez nie orzeczenie wobec oskarżonych D. S. i B. W. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz art. 19 § 1 kk i art. 43a § 2 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk, poprzez nie orzeczenie wobec oskarżonych D. S. i B. W. środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie po 5 tysięcy złotych, w sytuacji gdy zgodnie z treścią art. 19 § 1 kk Sąd wymierza karę za podżeganie i pomocnictwo w granicach zagrożenia przewidzianego za sprawstwo, a Kodeks karny nie wyznacza specjalnych dyrektyw wymiaru kary dla podżegacza i pomocnika, a w związku z tym mają zastosowanie zasady wymiaru kary dla podżegacza i pomocnika, a w związku z tym mają zastosowanie zasady wymiaru kary i środków karnych w przypadku obligatoryjne tak jak dla sprawcy czynu.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez orzeczenie oskarżonemu D. K. kary bezwzględnej 2 lat pozbawienia wolności oraz orzeczenie środków karnych wobec oskarżonych D. S. i B. W., na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, na podstawie art. 43a § 2 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeczenie wobec oskarżonych świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie po 5 tysięcy złotych.

Wyrok ten zaskarżył także obrońca oskarżonego D. K., zarzucając mu:

1. w zakresie przypisania oskarżonemu czynu z pkt 3 aktu oskarżenia, tj. kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości w dniu 25 kwietnia w Z. – obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 kpk – wyrażającą się w przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów poprzez zbyt dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego; w szczególności w bezkrytycznym daniu wiary zeznaniom funkcjonariuszy Policji M. D. i G. K., pomimo ich niedostatecznego stopnia kategoryczności oraz nie daniu wiary odmiennym wyjaśnieniom oskarżonych D. K. i D. S. pomimo, iż obaj oskarżeni od początku, konsekwentnie i spójnie przedstawiali przebieg przedmiotowego zdarzenia;

2. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, poprzez brak jej warunkowego zawieszenia wykonania lub zamienienie na karę ograniczenia wolności na podstawie art. 37a kk, niedostateczne uwzględnienie szeregu istotnych okoliczności łagodzących, nieuwzględnienie w prognozie kryminologicznej zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa oraz niedostateczne uwzględnienie dyrektyw wymiaru kary, w szczególności całkowitego pominięcia dyrektywy wymienionej w art. 54 § 1 kk, tj. dyrektywy wymiaru kary młodocianemu.

Podnosząc powyższe obrońca oskarżonego D. K. wniósł o to, aby Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i:

- uniewinnił oskarżonego D. K. od zarzutu kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości w dniu 25 kwietnia w Z.;
- w pozostałym zakresie:
 1. na mocy art. 69 § 1, 2 i 4 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;
 2. na mocy art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając stawkę dzienną na mocy art. 33 § 3 kk na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;
 3. na mocy art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;
 4. na mocy art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
 5. na mocy art. 42 § 3 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 lat;

ewentualnie:

1. na mocy art. 37a kk orzekł karę ograniczenia wolności w wymiarze 2 lat z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin miesięcznie;
2. na mocy art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązał oskarżonego od powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;
3. na mocy art. 39 pkt 7 kk orzekł świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 2.000 zł;
4. na mocy art. 42 § 3 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 lat,

ewentualnie

o zwrot sprawy Sądowi Rejonowemu w Garwolinie do ponownego rozpoznania.

Nadto, obrońca oskarżonego D. K. wniósł o zwolnienie oskarżonego od zwrotu należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Wyrok ten zaskarżył również osobiście oskarżony B. W., zarzucając mu to, iż:

I. Sędzia Katarzyna Moch skazała B. W. nie mając w sprawie dowodów na to, że:

- B. W. miał w zamiarze, aby D. K. dokonał czynu z art. 178a § 1 kk;
- Sędzia Katarzyna Moch skazała B. W. nie mając w sprawie dowodów na to, że B. W. wiedział, że D. K. był pod wpływem alkoholu w chwili jak udostępnił mu pojazd.

W tym miejscu oskarżony wskazał na zeznania świadków, podejrzanych (z post. przygotowawczego) i oskarżonych (z post. sądowego) wymieniając ich nazwiska, daty złożenia depozycji oraz poszczególne karty akt sprawy, gdzie odnaleźć można te zeznania (k. 263-264);

II. zarzuty niedopełnienia obowiązku działania zgodnie z prawem przez Sędzię Katarzynę Moch w zakresie sprawy B. W.:

1. Sędzia Katarzyna Moch naruszyła art. 1 § 3 Kodeksu karnego – określającego, że nie popełnia przestępstwa sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu,

- dlatego, że skazała B. W. nie mając w sprawie dowodów, że popełnił on zarzucany czyn.

Dowody na brak dowodów w sprawie przeciwko B. W.:

- akta sprawy,
- zeznania występujących wszystkich świadków w sprawie,
- wyjaśnienia występujących wszystkich podejrzanych w sprawie;
- wyjaśnienia występujących wszystkich oskarżonych w sprawie.

2. Sędzia Katarzyna Moch naruszyła art. 2 § 1 Kodeksu postępowania karnego – określającego, że przepisy niniejszego kodeksu mają na celu takie ukształtowanie postępowania karnego, aby:

- osoba niewinna nie ponosiła tej odpowiedzialności;
- przez trafne zastosowanie środków przewidzianych w prawie karnym osiągnięte zostały zadania postępowania karnego w umacnianiu poszanowania prawa;

- dlatego, że skazała B. W. nie mając w sprawie dowodów, że popełnił on zarzucany czyn.

Dowody na brak dowodów w sprawie przeciwko B. W.:

- akta sprawy,
- zeznania występujących wszystkich świadków w sprawie,
- wyjaśnienia występujących wszystkich podejrzanych w sprawie;
- wyjaśnienia występujących wszystkich oskarżonych w sprawie.

3. Sędzia Katarzyna Moch naruszyła art. 2 § 2 Kodeksu postępowania karnego – określający, że podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne,

- dlatego, że skazała B. W. nie mając w sprawie dowodów, że popełnił on zarzucany czyn.

Dowody na brak dowodów w sprawie przeciwko B. W.:

- akta sprawy,
- zeznania występujących wszystkich świadków w sprawie,
- wyjaśnienia występujących wszystkich podejrzanych w sprawie;
- wyjaśnienia występujących wszystkich oskarżonych w sprawie.

4. Sędzia Katarzyna Moch naruszyła art. 4 Kodeksu postępowania karnego – określający, że organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,

- dlatego, że skazała B. W. nie mając w sprawie dowodów, że popełnił on zarzucany czyn.

Dowody na brak dowodów w sprawie przeciwko B. W.:

- akta sprawy,
- zeznania występujących wszystkich świadków w sprawie,
- wyjaśnienia występujących wszystkich podejrzanych w sprawie;
- wyjaśnienia występujących wszystkich oskarżonych w sprawie.

5. Sędzia Katarzyna Moch naruszyła art. 5 § 1 Kodeksu postępowania karnego – określający, że oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona;

- dlatego, że skazała B. W. nie mając w sprawie dowodów, że popełnił on zarzucany czyn.

Dowody na brak dowodów w sprawie przeciwko B. W.:

- akta sprawy,
- zeznania występujących wszystkich świadków w sprawie,
- wyjaśnienia występujących wszystkich podejrzanych w sprawie;
- wyjaśnienia występujących wszystkich oskarżonych w sprawie.

6. Sędzia Katarzyna Moch naruszyła art. 5 § 2 Kodeksu postępowania karnego – określający, że niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego;

- dlatego, że skazała B. W. nie mając w sprawie dowodów, że popełnił on zarzucany czyn.

Dowody na brak dowodów w sprawie przeciwko B. W.:

- akta sprawy,
- zeznania występujących wszystkich świadków w sprawie,
- wyjaśnienia występujących wszystkich podejrzanych w sprawie;
- wyjaśnienia występujących wszystkich oskarżonych w sprawie.

7. Sędzia Katarzyna Moch naruszyła art. 7 Kodeksu postępowania karnego – określający, że organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów;

- dlatego, że skazała B. W. nie mając w sprawie dowodów, że popełnił on zarzucany czyn.

Dowody na brak dowodów w sprawie przeciwko B. W.:

- akta sprawy,
- zeznania występujących wszystkich świadków w sprawie,
- wyjaśnienia występujących wszystkich podejrzanych w sprawie;
- wyjaśnienia występujących wszystkich oskarżonych w sprawie.

Wnioski dowodowe oskarżonego B. W.:

1. wniósł on o wskazanie przez sędzię Katarzynę Moch, które dowody będące w sprawie potwierdzają:
 - że B. W. działał w zamiarze, aby znajdujący się w stanie nietrzeźwości D. K. dokonał czynu z art. 178a § 1 kk;
 - że B. W. wiedział, że D. K. był pod wpływem alkoholu w chwili jak udostępnił mu pojazd;
2. wniósł o powołanie biegłego, który czyta ze zrozumieniem i pokaże dowody z akt sprawy na to:
 - że B. W. działał w zamiarze, aby znajdujący się w stanie nietrzeźwości D. K. dokonał czynu z art. 178a § 1 kk;
 - że B. W. wiedział, że D. K. był pod wpływem alkoholu w chwili jak udostępnił mu pojazd;
3. wniósł o przekazanie biegłemu akt sprawy w całości do wydania opinii.

Wnioski końcowe oskarżonego B. W.:

Oskarżony ten wniósł o uniewinnienie B. W. od zarzucanego mu czynu, gdyż w sprawie nie ma dowodów na to:

- że B. W. działał w zamiarze, aby znajdujący się w stanie nietrzeźwości D. K. dokonał czynu z art. 178a § 1 kk;
- że B. W. wiedział, że D. K. był pod wpływem alkoholu w chwili jak udostępnił mu pojazd.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonego D. K. poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Oskarżony B. W. poparł apelację i wniósł o uniewinnienie. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego D. K. i apelacji oskarżonego B. W., poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Garwolinie i wnioski w niej zawarte. Oskarżony D. K. wniósł o utrzymanie wyroku w mocy. Oskarżony D. S. wniósł o utrzymanie wyroku w mocy. Obrońca oskarżonego D. K. zareplikował. Oskarżony D. K. zareplikował, wskazał, że żałuje popełnionych czynów i oświadczył, że narzeczona jest w ciąży i sama sobie nie da rady.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wszystkie wniesione w tej sprawie apelacje okazały się jedynie, o tyle zasadne i skuteczne, o ile w następstwie ich wniesienia Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania. Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym miały przepisy art. 435 kpk i art. 436 kpk i art. 440 kpk. Stwierdzone przez Sąd Okręgowy uchybienie odnosiło się do wszystkich oskarżonych i miało taką rangę, iż rozpoznanie go było wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych zarzutów z wniesionych w tej sprawie apelacji byłoby stanowczo przedwczesne.

Wielokrotnie powtórzone w apelacji osobistej oskarżonego B. W. sformułowanie „nie mając w sprawie dowodów” stanowi esencję rozpoznawanej problematyki i główną przyczynę uchylenia zaskarżonego wyroku, chociaż nie nastąpiło to w aspekcie wskazanym przez tegoż oskarżonego.

W przedmiotowej sprawie naruszono jedną z naczelných zasad postępowania karnego – zasadę bezpośredniości, zgodnie z którą Sąd powinien opierać się tylko na dowodach przeprowadzonych i ujawnionych na rozprawie oraz winien osobiście zetknąć się z tymże materiałem dowodowym. Zasada ta pozostaje nieskodyfikowana wprost przez ustawodawcę, niemniej jednak jej obligatoryjne stosowanie wynika z kilku przepisów Kodeksu Postępowania Karnego, w tym przede wszystkim z przepisów art. 7 kpk, art. 92 kpk, art. 410 kpk i art. 174 kpk, a dotychczasowe jednolite stanowisko przedstawicieli doktryny oraz bogate orzecznictwo w tym względzie, w przekonaniu Sądu Okręgowego, pozwala na odstępianie od przytaczania podręcznikowych argumentów i rozważań.

Po wpłynięciu aktu oskarżenia do Sądu Rejonowego w Garwolinie, przedmiotowa sprawa została przydzielona do referatu SSR Agaty Bańskiej-Baran, a dowody zawnioskowane do przeprowadzenia przez oskarżyciela z aktu oskarżenia częściowo przeprowadzono na rozprawach głównych w dniach: 18 kwietnia 2017 (k.147-153) i 30 maja

2017 r. (k. 158-162), gdzie w/w sędzia była Przewodniczącą – co wymaga podkreślenia - przed wyłączeniem jej od rozpoznania postanowieniem z dnia 16 października 2017 r. (k. 178).

Następnie sprawa ta została przeniesiona do referatu SSR Katarzyny Moch. Bezdyskusyjnie, od tego momentu postępowanie sądowe winno toczyć się od początku, zgodnie z art. 402 § 2 kpk. Weryfikacja akt przedmiotowej sprawy prowadziła tymczasem do nieodpartego wniosku, iż SSR Katarzyna Moch w sposób zupełnie nieuprawniony kontynuowała postępowanie dowodowe.

Oczywistym pozostaje, iż czynności dowodowe dokonywane w zgodzie z zasadą bezpośredniości winny być prowadzone mimo istnienia protokołów rozpraw głównych zawierających zeznania świadków złożone przed innym składem sędziowskim. W tym aspekcie oskarżony B. W. miał rację podnosząc, iż wydając zaskarżony wyrok Sąd Rejonowy w Garwolinie stwierdzając jego sprawstwo „nie miał dowodów”.

Na rozprawie w dniu 8 stycznia 2018 r. (k. 185-186) odebrano wyjaśnienia jedynie od D. S.. W dniu 29 marca 2018 r. (k. 198-200) przesłuchano wyłącznie świadka K. K.. W dniu 7 maja 2018 r. (k. 212-214) przesłuchano oskarżonych D. K. i B. W. oraz świadka K. W.. W dniu 18 czerwca 2018 r. (k. 215-216) przesłuchano wyłącznie M. B.. W dniu 17 września 2018 r. (k. 225-226) nie przeprowadzono żadnego dowodu, zaś w dniu 8 listopada 2018 r. (k. 234-235v) zamknięto już przewód sądowy.

Porównanie powyższych dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy w Garwolinie w składzie orzekającym SSR Katarzyny Moch z dowodami zawnioskowanymi przez prokuratora w akcie oskarżenia (k. 130v) prowadzi do wnioskowania o znaczących brakach postępowania dowodowego pierwszoinstancyjnego postępowania sądowego.

W odniesieniu do podstawy dowodowej zaskarżonego wyroku i jego pisemnego uzasadnienia należało stanowczo podkreślić, iż powołano się w nim i oceniono dowody w tym zeznania świadków, z którymi Sąd, wydający ów zaskarżony wyrok, nie miał w ogóle styczności.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, iż prowadzenie rozprawy od początku oznacza konieczność ponownego przeprowadzenia wszystkich uprzednio dokonanych czynności dowodowych. Nierespektowanie tych powinności procesowych przez sąd orzekający stanowi rażącą obrazę przepisów postępowania (art. 410 kpk), mającą wpływ na treść orzeczenia. Nadal aktualny na gruncie kpk z 1997 r. (art. 402 § 2 kpk) pozostaje pogląd wyrażony w tezie 2. uchwały SN z dnia 30 września 1998 r., I KZP 13/98, (OSNKW 1998, nr 9-10, poz. 45), że "Przewidziany w art. 350 § 2 kpk nakaz prowadzenia rozprawy od początku oznacza obowiązek prowadzenia rozprawy jeszcze raz od nowa, ilekroć on zatem wchodzi w rachubę, tylekroć konieczne jest ponowne przeprowadzenie rozprawy od samego początku, w szczególności zaś nieodzowne jest powtórzenie wszystkich dokonanych uprzednio czynności dowodowych" (por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2008 r., sygn. WA 2/08, Prok. i Pr.-wkł. 2008/11/20, LEX nr 370045).

Stwierdzenie powyższego, kardynalnego uchybienia związanego z obrazą przepisów karnoprocesowych art. 402 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku i skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i pozostałych zarzutów w myśl art. 440 kpk. Było także wystarczającym do wydania przez Sąd Okręgowy wyroku (art. 436 kpk) i odnosiło się do wszystkich oskarżonych (art. 435 kpk).

Procedując po raz kolejny, Sąd Rejonowy w Garwolinie respektując zasadę bezpośredniości przeprowadzi postępowanie dowodowe w sposób pozbawiony powyżej opisanego uchybienia.

Z tych względów, w oparciu o dyspozycję art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 2 kpk, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.